FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT MARCO DARMON
fremsat den 16. juni 1987 *

Høje Domstol.

I — De omtvistede bestemmelser og annullationssøgsmålets genstand

1. Produkterne i vinsektoren er ikke alene omfattet af den »supplerende mekanisme for samhandelen«, som er genstanden for det søgsmål, som Spanien har indbragt i sag 119/86, og hvori jeg netop har fremsat forslag til afgørelse. I medfør af artikel 123 i akten vedrørende vilkårene for Kongeriget Spaniens og Republikken Portugals tiltrædelse og tilpasningerne af Traktaterne (herefter benævnt »tiltrædelsesakten« [1]) er disse produkter tillige omfattet af en anden mekanisme, ordningen med »reguleringsbeløb«. Artikel 123, stk. 1-3, fastsætter de grundlæggende bestemmelser om ordningen og indeholder forskrifter for ordningens anvendelse på bordvin, vine med oprindelsesbetegnelse og visse andre produkter fra vinsektoren, der importeres fra Spanien til Fællesskabet i dettes sammensætning før tiltrædelsen (herefter benævnt »De Ti«). Formålet med reguleringsbeløbet fremgår af den fjerde betragtning til Rådets forordning nr. 480/86 af 25. februar 1986 om fastsættelse af de almindelige gennemførelsesbestemmelser [2]. Reguleringsbeløbet

»skal forhindre, at der opstår forstyrrelser på markedet i Fællesskabet i dets sammensætning pr. 31. december 1985, uden at dette dog berører det traditionelle handelsmønster for ovennævnte produkter«.

For så vidt angår spanske vine er det følgelig

»ikke nødvendigt at anvende reguleringsbeløb, såfremt der ikke er risiko for sådanne forstyrrelser«.

Det hedder endvidere, at der bør fastsættes

»graduering af reguleringsbeløbet for de pågældende produkter på baggrund af markedssituationen«

Der er således tale om en smidig ordning, som skal imødegå risikoen for forstyrrelser som følge af indførsler af spanske vine til priser under Fællesskabets orienteringspriser.

2. Ligesom de udligningsbeløb, der i henhold til tiltrædelsesaktens artikel 72 finder anvendelse på de andre produkter, der er omfattet af en fælles markedsordning, synes reguleringsbeløbet umiddelbart at have til formål

»at lette de nye medlemsstater overgangen fra deres tidligere status som tredjelande til den nye status som medlemsstater« [3].

Ordningen med reguleringsbeløbene adskiller sig imidlertid grundlæggende fra mekanismen med udligningsbeløb, hvilket klart fremgår af tiltrædelsesforhandlingerne, der førte til indførelsen af ordningen samt vedtagelsen af tiltrædelsesaktens artikel 123, stk. 3. I henhold til artikel 123, stk. 3, første punktum. »(må) reguleringsbeløbet... ikke

* Oversat fra fransk.

1 — Offentliggjort i EFT L 302 af 15.11.1985, s. 23.

2 — EFT L 54, s. 2.

3 — Sag 6/78, Union française des céréales, Sml. s. 1675, 1683, jfr. præmis 3.

overskride et niveau, der sikrer behandlingsbetingelser, som ikke er mindre gunstige end de, der var gældende under ordningen forud for tiltrædelsen«.

I stk. 3, andet punktum, hedder det, at »med henblik herpå« beregnes dette beløb således, at det beløb, der fremkommer ved at forhøje den i Spanien gældende orienteringspris med told og reguleringsbeløb, ikke overskrider referenceprisen for det pågældende produkt. Denne maksimumsforskrift er sammen med bestemmelsen om gradueret prisudligning det vigtigste værn i forbindelse med ordningen i henhold til artikel 123.

3. Rådets forordning nr. 480/86, som ikke anfægtes under nærværende sag, fastsætter de almindelige regler for anvendelsen af mekanismen. Med det indbragte annullationssøgsmål anfægter Spanien nemlig i det væsentlige Kommissionens forordning nr. 648/86 af 28. februar 1986 — forordning nr. 969/86 er nemlig blot udstedt for at berigtige en materiel fejl i denne forordning — der for produktionsåret 1985/86 og med virkning fra den 1. marts 1986 fastsætter de reguleringsbeløb, der finder anvendelse på de af ordningen omfattede produkter. Spanien har til støtte for søgsmålet fremført tre anbringender, som jeg skal tage stilling til hver for sig.

II — Væsentlige formelle mangler

4. Spanien har gjort gældende, at Kommissionens forordning er ulovlig, dels på grund af en mangel ved sagsbehandlingen, dels som følge af en begrundelsesmangel.

Mangel ved sagsbehandlingen

5. Som erkendt af sagsøgte blev de ved forordning nr. 648/86 indførte foranstaltninger ikke — modsat den udtrykkelige udtalelse i forordningens anden betragtning — truffet i overensstemmelse med udtalelse fra Forvaltningskomitéen for Vin, men — som det udtrykkeligt fremgår af referatet af mødet i komitéen — uden at denne havde afgivet udtalelse. En sådan urigtighed er imidlertid ikke en *væsentlig* mangel ved sagsbehandlingen.

6. De anfægtede forordninger bliver ikke ulovlige, fordi de er vedtaget, uden at der forelå en udtalelse fra komitéen. Inden for rammerne af den såkaldte »forvaltningskomitéprocedure« regulerer Rådet Kommissionens udøvelse af de gennemførelsesbeføjelser, som Rådet henlægger til Kommissionen. På området her fremgår det af grundforordningens artikel 11, at Kommissionen skal følge denne procedure. I henhold til artikel 67 i Rådets forordning nr. 337/79 om den fælles markedsordning for vin [4], som artikel 11 henviser til, »afgiver [komitéen] udtalelse« om udkastet til foranstaltninger, der er forelagt af Kommissionen, og det hedder videre, at hvis de foranstaltninger, som straks gennemføres efter Kommisisonens bestemmelse »ikke er i overensstemmelse med komitéens udtalelse, meddeles de... straks« Rådet, der »kan... træffe anden afgørelse«. I overensstemmelse hermed har Domstolen i en sag, hvor der var spørgsmål om, hvorvidt det berører Kommissionens *kompetence*, at der *ikke foreligger en udtalelse* fra komitéen, fastslået, at det kun er i tilfælde af *uoverensstemmelse* mellem de af Kommissionen trufne foranstaltninger og komitéens udtalelse, at beføjelsen til at træffe foranstaltningen tilfalder Rådet, hvorfor

»den manglende udtalelse fra komitéen [ikke] berører... gyldigheden af de af Kommissionen trufne foranstaltninger« [5].

4 — EFT L 54, s. 1

5 — Sag 95/78, Dulciora, Sml. 1979, s. 1549, jfr. præmisserne 49 og 50.

Kommissionen har således, da den vedtog de anfægtede forordninger, fuldt ud overholdt bestemmelserne i artikel 67 i forordning nr. 337/79, som regulerer forvaltningskomitéproceduren.

7. Det forhold, som sagsøgeren konkret påtaler i sagen, er da også, at Kommissionen ikke har iagttaget bestemmelserne i EØF-Traktatens artikel 190, hvorefter Kommissionens forordninger »skal henvise til de... udtalelser, som skal indhentes i henhold til denne Traktat«. Selv hvis man var af den opfattelse, at det må sidestilles med en høringsmangel, at der ved en fejltagelse henvises til en ikke-eksisterende udtalelse, kan dette på ingen måde rejse tvivl med hensyn til de anfægtede forordningers lovlighed. Ugyldighedsvirkningen forudsætter — jfr. EØF-Traktatens artikel 173, stk. 1 — at den påtænkte mangel er *væsentlig*. Det må med andre ord påvises, at den omhandlede foranstaltning kunne have fået et andet indhold, hvis mangelen ikke havde foreligget[6]. Dette er som allerede anført ikke tilfældet i sagen her. En materiel fejl af rent redaktionel art kan herefter ikke have den påståede virkning.

Begrundelsesmangel

8. Spanien har anført, at Kommissionen har fastsat et reguleringsbeløb — med et fast beløb for visse vine med oprindelsesbetegnelse og uden beløbsfastsættelse for andre vine — uden at denne foranstaltning er begrundet med henvisning til *faren for forstyrrelse* på markedet i De Ti, hvilket er i strid med bestemmelserne i tiltrædelsesaktens artikel 123, stk. 2, litra b), og artiklerne 3 og 4 i Rådets gennemførelsesforordning.

9. Det må her blot konstateres, at den anfægtede forordning er tavs vedrørende dette spørgsmål. Ud over en almindelig henvisning i tiltrædelsesakten, navnlig i dennes artikel 123, stk. 2, samt i Rådets grundforordning, nævnes spørgsmålet om en truende forstyrrelse end ikke i betragtningerne til forordning nr. 648/86. Det fremgår faktisk kun *indirekte* af bilaget til denne forordning, at der er tale om en anvendelse af artikel 123, stk. 2, litra b), og af artiklerne 3 og 4 i Rådets forordning; i henhold til bilaget er reguleringsbeløbene for visse vine med oprindelsesbetegnelse som hovedregel lavere end beløbene for bordvin, og beløbet er fastsat til nul for »kvalitetshedvin produceret i bestemte dyrkningsområder«, dvs. tørre hedvine, som oplyst af Kommissionen som svar på et af Domstolens spørgsmål.

10. Kommissionen har til sit forsvar alene henvist til bilaget og i det omtalte svar samt under retsmødet blot bemærket, at:

— de faktorer, der kan føre til forstyrrelse og dermed begrunde anvendelsen af et reguleringsbeløb, konkret var priserne og »muligheden for 'markedssubstitution'« med spanske vine med oprindelsesbetegnelse, og at

— begrundelsen for, at der fastsattes forskellige reguleringsbeløb, således som det fremgår af forordningens bilag, var, at der for så vidt angår nulsatsen var tale om dyre vine, der ikke produceres i De Ti, og for så vidt angår den faste sats for de øvrige vine, at der her var tale om billigere vine; følgelig, samt fordi Spanien ikke havde meddelt oplysninger, forelå der en potentiel fare for forstyrrelse.

Uden at foregribe bedømmelsen af de forskellige forklaringer, der her er givet, kan

6 — Jfr. sag 150/84, Bernardi, dom af 23. april 1986, Sml. s. 1375, præmis 28.

man kun blive slået af modsætningen mellem disse forklaringer, der er afgivet under sagen på spørgsmål fra Domstolen, og bestemmelserne i den anfægtede forordning, der som anført intet indeholder vedrørende disse forhold. Da der er tale om Kommissionens *første* forordning om fastsættelse af reguleringsbeløbene for vine med oprindelsesbetegnelse, viser disse forklaringer tydeligt — hvis det ellers var nødvendigt — at der var et uafviseligt behov for en detaljeret begrundelse.

11. Det er rigtigt, at reguleringsbeløbene generelt skal forhindre de forstyrrelser, som indførsler kan forårsage på det fælles marked inden for De Ti, og det kunne derfor hævdes, at Kommissionen ikke skal motivere, at de indføres, når der blot kan konstateres en prisforskel. Selv om denne argumentation har gyldighed, for så vidt angår bordvin, for hvilke der efter tiltrædelsesakten »*opkræves*« et reguleringsbeløb, så holder betragtningen ikke for vine med *oprindelsesbetegnelse*, for hvilke der i henhold til tiltrædelsesakten »*kan... fastsættes*« et reguleringsbeløb, når produkterne »*vil kunne skabe* forstyrrelser på markedet«. Modsat hvad der gælder for bordvin, hvor ordningen med reguleringsbeløb anvendes automatisk — dog med mulighed for en tilpasning på grundlag af deres kvalitet — skal der her være påvist en fare for forstyrrelse. Påvisningen heraf er i henhold til tiltrædelsesakten en *selvstændig* betingelse — ud over prisforskellen — for indførelsen af et reguleringsbeløb for disse vine,[7]. Når der er tale om vine af bedre kvalitet, kan der nemlig ikke være formodning for en fare for forstyrrelse. Fremdeles findes der for visse vines vedkommende, f. eks. tørre hedvine, intet tilsvarende produkt inden for De Ti, og sådanne vine pålægges ikke reguleringsbeløb. Muligheden for substitution er vel den nødvendige betingelse for, at priserne kan sammenlignes, men den kan ikke i sig selv *bevise*, at der er fare for forstyrrelse. Det fremgår dog hverken af tiltrædelsesakten eller af Rådets forordning, hvorledes det fastslås, at der foreligger en sådan fare.

12. Det kan her være nyttigt at sammenligne med tiltrædelsesaktens bestemmelser om den supplerende mekanisme for samhandelen med visse landbrugsprodukter. Artikel 85, stk. 1, giver nemlig en vis vejledning med hensyn til arten af de forstyrrelser, der skal tages i betragtning som grundlag for at udløse de beskyttelsesforanstaltninger, som bestemmelsen hjemler, nemlig en »markant stigning«, som kan føre til, at det i forvejen fastsatte loft »nås eller overskrides«. Artikel 85, stk. 3, litra b), angiver de faktorer, der kan vise forstyrrelsens omfang og dermed begrunde anvendelsen af endelige foranstaltninger i form af begrænsning eller suspension af indførslerne, nemlig »udviklingen i markedspriserne og de mængder, der indgår i samhandelen«. I artikel 6 i Rådets forordning nr. 569/86, der fastsætter de almindelige gennemførelsesbestemmelser for ordningen, angives de kriterier for bedømmelsen af markedssituationen, som Kommissionen skal tage hensyn til. Det kan i samme forbindelse anføres, at for så vidt angår tilpasningen af reguleringsbeløbet for bordvin, indeholder artikel 123, stk. 2, litra a), som suppleret ved den hertil knyttede fælleserklæring, såvel som grundforordningens artikel 2, stk. 3, og artikel 6, stk. 1, bestemmelser om kriterierne for denne tilpasning. Både her og i den førstnævnte situation er begrundelsen for fastsættelsen af reguleringsbeløbene for disse vine angivet, for så vidt som den fremgår af den pågældende ordnings bestemmelser som helhed.

7 — Jfr. modsætningsvis sag 5/67, Beus, Sml. 1965-1968, s. 469; org. ref. Rec. 1968, s. 144.

13. Som nævnt findes der ingen tilsvarende bestemmelse i tiltrædelsesakten eller i Rådets gennemførelsesforordning, for så vidt angår fastsættelsen af udligningsbeløb for vine med oprindelsesbetegnelse, der omhandles i bilaget til den anfægtede forordning. Det regelsæt, hvori Kommissionens forordning indgår, giver med andre ord ikke i sig selv nogen begrundelse for fastsættelsen af beløbene. Det kan allerede på dette grundlag fastslås, at der foreligger en begrundelsesmangel som hævdet. Domstolens praksis støtter endvidere denne antagelse. Begrundelsen

»skal... tilpasses den pågældende retsakts karakter«.

Domstolen har vel accepteret at

»det ikke kan kræves, at begrundelsen af forordningerne specificerer de ofte meget talrige og komplicerede faktiske og retlige detaljer, som omfattes af forordningerne«, men betingelsen herfor er, at

»de *falder inden for systematikken i den helhed, hvori de indgår*«[8].

Jeg sammenfatter. Tiltrædelsesakten og Rådets forordning giver intet holdepunkt for, at Kommissionen skulle være fritaget for forpligtelsen til at give en begrundelse, om så blot en summarisk begrundelse, som fastslået i EØF-Traktatens artikel 190[9]. Endvidere var der ikke i sagen her tale om at gennemføre eller opretholde gældende bestemmelser[10] eller en fællesskabsordning, som er velkendt i de berørte kredse[11], men — det være sagt endnu engang — om den *første* forordning på området. I henhold til begrundelseskravet skal

»de betragtninger, der er lagt til grund af den fællesskabsmyndighed, som har udstedt retsakten, ... klart og utvetydigt fremgå af begrundelsen, således at den berørte kan sætte sig ind i baggrunden for den trufne foranstaltning og Domstolen udøve sin kontrol«[12].

Det må på grundlag af det anførte fastslås — og uden at der er anledning til at tage stilling til de forklaringer, hvor overbevisende de end måtte være, som sagsøgte har givet under sagens behandling — at dette krav ikke er opfyldt med Kommissionens forordning nr. 648/86, som berigtiget ved Kommissionens forordning nr. 969/86.

III — Tilsidesættelse af bestemmelsen om maksimum

14. Spanien har anført, at selv om reguleringsbeløbene, der er fastsat i henhold til den anfægtede forordning, formelt er beregnet i overensstemmelse med artikel 123, stk. 3, andet punktum, er beløbene for visse vine, navnlig hvid bordvin, fastsat så højt, at klausulen i første punktum, nemlig om mindst lige så gunstige behandlingsbetingelser som de, der var gældende før tiltrædelsen, ikke er overholdt. Efter Spaniens opfattelse må udligningsbeløbet kun udligne nedsættelsen af toldsatserne, der anvendtes før tiltrædelsen, således som hjemlet i aktens bestemmelser herom. Det bemærkes, at

8 — Sag 250/84, Eridania, dom af 22. januar 1986, Sml. s. 117, præmisserne 37 og 38; mine fremhævelser.

9 — Jfr. navnlig modsætningsvis sag 78/74, Deuka, Sml. 1975, s. 421, præmis 6.

10 — Sagerne 136/77, Racke, Sml. 1978, s. 1245, præmis 9; 87/78, Welding, Sml. 1978, s. 2457, præmis 11, 230/78, Eridania, Sml. 1979, s. 2749, præmisserne 15 og 16.

11 — Sag 125/77, Scholten-Honig, Sml. 1978, s. 1991, præmis 22.

12 — Jfr. den nævnte dom i sag 250/84, Eridania, præmis 37.

dette anbringende, bortset fra at det ikke er underbygget med noget materielt bevis, hviler på en fortolkning af maksimumsbestemmelsen, som ikke kan tiltrædes.

15. Som svar på et af de af Domstolen stillede spørgsmål har Kommissionen fremlagt en sammenlignende opstilling vedrørende beregningen af reguleringsbeløbene for visse bordvine; opstillingen er gengivet i retsmøderapporten, og sagsøgeren har ikke bestridt, at den hviler på en korrekt anvendelse af beregningsforskriften i artikel 123, stk. 3, andet punktum. Det fremgår af oversigten, at referenceprisen, som er det loft, der ikke må overskrides, i intet tilfælde er nået. Det beløb, der udgøres af orienteringsprisen i Spanien med tillæg af told og reguleringsbeløb, udgør endog for visse vintyper mindre end halvdelen af det nævnte maksimum.

16. Man kan dernæst ikke — som Spanien — se bort fra sammenhængen mellem første og andet punktum i artikel 123, stk. 3. Ud over at det klart fremgår af årsagsforbindelsen mellem de to sætninger, som angives ved udtrykket »med henblik herpå«, at den beregningsmetode, som derefter anvises, er den konkrete anvendelse af bestemmelsen i første punktum, så kan jeg ikke se, at denne beregningsmetode kan føre til ringere vilkår for spanske vine. Referenceprisen, der før tiltrædelsen gjaldt som mindstebeløb, er efter tiltrædelsen blevet et maksimum, som ikke længere udgør nogen restriktion for spanske vine. Hvis det viser sig, at den told, som stadig skal betales ved import af spansk vin, bevirker en sådan forhøjelse af disses orienteringspris med tillæg af reguleringsbeløbet, at prisen overskrider det loft, der udgøres af referenceprisen, så skal reguleringsbeløbet automatisk justeres. Beregningsmetoden i henhold til andet punktum i artikel 123, stk. 3, ses derfor ikke at indeholde noget, der strider mod det mål, der fastsættes i bestemmelsens første punktum. Anbringendet om, at dette mål ikke er iagttaget, må følgelig afvises.

IV — Tilsidesættelse af bestemmelsen om tilpasning af reguleringsbeløbet for visse bordvine

17. Spanien har gjort gældende, at Kommissionen blot har fastsat reguleringsbeløb for bordvin på grundlag af de traditionelle kategorier A I, A II og A III for hvidvin og R I, R II og R III for rødvin uden at tilpasse beløbene, hvilket er i strid med bestemmelserne i artikel 123, stk. 2, litra a), og gennemførelsesbestemmelserne hertil. Efter reglerne skulle Kommissionen inden for hver af de nævnte kategorier have opstillet nogle underkategorier på grundlag af prisen for de forskellige bordvinstyper, samt under hensyntagen til deres kvalitet og emballage, og på dette grundlag have fastsat de reguleringsbeløb, der faktisk måtte pålægges for præcist at udligne forskellen mellem priserne i Fællesskabet og priserne i Spanien. For rødvin i kategorierne R I og R II fastsatte Kommissionen endvidere nogle reguleringsbeløb, der ikke svarer til forskellen mellem orienteringspriserne i Fællesskabet og i Spanien for disse vine.

18. Lige så lidt som det første anbringende kan anbringendet her lægges til grund. Kommissionen har på Domstolens spørgsmål anført, at reguleringsbeløbet for visse bordvine bør gradueres under hensyn til

»den højere kvalitet, som er betinget af den særlige omhu og de særlige forhold ved dyrkningen af disse vine«

I så henseende har Kommissionen ligestillet

»tapning inden for dyrkningsområdet og begrebet 'kvalitet'«.

Det fremgår af bilaget til den anfægtede forordning, at der er fastsat særlige reguleringsbeløb for dels hvid bordvin, dels rød bordvin og rosébordvin »i beholdere med indhold af 0,75 l og derunder«, dvs. i flaske. Reguleringsbeløbene er halvt så store som de beløb, der anvendes for de samme vine i beholdere med indhold af over 0,75 l, dvs. leveret i fad. Som det fremgår af Kommissionens nævnte besvarelse, forudsætter denne differentiering, at reguleringsbeløbene er blevet tilpasset. Selv om man kan beklage, at begrundelsen for differentieringen ikke nævnes i betragtningerne til den anfægtede forordning, så kan det bemærkes, jfr. igen Domstolens førnævnte praksis, at begrundelsen logisk kan udledes af det regelsæt, som de omhandlede bestemmelser indgår i.

19. Det fremgår således af artikel 123, stk. 2, litra a), at størrelsen af de reguleringsbeløb, som normalt finder anvendelse, kan tilpasses »for at tage hensyn til situationen for markedspriserne, bedømt på grundlag af de forskellige kategorier af vin og deres kvalitet«. Fælleserklæringen til den nævnte bestemmelse anfører, at dette skal ske

»på baggrund af de specifikke priser for visse produkttyper i forhold til disses kvalitet og emballage. Dette bør føre til en nedsættelse af reguleringsbeløbet som følge af den højere pris for disse vintyper«.

Endelig foreskriver grundforordningens artikel 2, stk. 3, at tilpasningen »for visse bordvine« foretages under hensyntagen til »de specifikke priser for disse vine på produktionsmarkedet og til deres emballagetype«, samt at reguleringsbeløbet herved »fastsættes på et niveau, der er lavere end det højeste reguleringsbeløb for hver bordvinstype«.

20. Hvad er resultatet så? Reguleringsbeløbet for visse bordvine, røde såvel som hvide, er for de respektive vintyper lig med 50% af *det laveste reguleringsbeløb for vine i fad.* Under disse omstændigheder kan man efter min mening ikke lægge Kommissionen til last, at den ikke har differentieret reguleringsbeløbene for hver enkelt vintype og derefter for de forskellige kvaliteter. Ligestillingen mellem aftapning og kvalitet mener jeg ikke kan kritiseres, idet emballagen — »aftappet inden for dyrkningsområdet« — efter Kommissionens opfattelse er udtryk for disse vines »højere kvalitet«. Under hensyn til den skønsmargen, som Kommissionen har inden for dette område, kunne den derfor med føje fastsætte et fast reguleringsbeløb for bordvin på grundlag af det praktiske emballagekriterium. Sagsøgeren har under alle omstændigheder ikke konkret anført noget til støtte for, at de således fastsatte lavere reguleringsbeløb ikke skulle være fastsat i overensstemmelse med forskrifterne i artikel 123, stk. 2, litra a). På baggrund af Kommissionens skønsmargen inden for området her må det lægges til grund, at tilpasningen i henhold til artikel 123, stk. 2, litra a), blev foretaget forskriftsmæssigt.

21. Hvad særlig angår beregningsmetoden for reguleringsbeløbene for røde bordvine i kategorierne R I og R II, hvor satsen ikke svarer til forskellen mellem orienteringspriserne i Fællesskabet og i Spanien, har Kommissionen ligeledes som svar på et af Domstolen stillet spørgsmål anført, at den fastsatte reguleringsbeløbene lavere, end hvad

der følger af den nævnte forskelsregel, idet den ønskede at bygge på de *virkelige* spanske priser for de nævnte produkter, som ligger over de relevante orienteringspriser. Denne forklaring, som sagsøgeren ikke har anfægtet, forekommer mig fyldestgørende.

V — Forslag til afgørelse

22. Kommissionens forordning nr. 648/86 samt berigtigelsesforordningen nr. 969/86 bør derfor efter min opfattelse annulleres, dog kun på grund af den væsentlige formelle mangel, der skyldes den manglende — udtrykkelige eller stiltiende — begrundelse vedrørende fastsættelsen af reguleringsbeløbene for visse *vine med oprindelsesbetegnelse*. I henhold til EØF-Traktatens artikel 176, stk. 1, påhviler det Kommissionen at træffe de foranstaltninger, der følger af, at forordningen annulleres på dette punkt. Konkret måtte dette almideligvis indebære, at de reguleringsbeløb, der er opkrævet for disse vine, tilbagebetales. Dette kunne dog synes at være en urimeligt vidtgående konsekvens; ved forordning nr. 2715/86, der vedrører produktionsåret 1986/1987 [13], pålægges disse vine også reguleringsbeløb, ganske vist lavere, uden at Spanien har fundet det nødvendigt at protestere mod selve princippet. En rimelig løsning kunne bestå i, at Kommissionen kun tilbagebetaler reguleringsbeløbene med et beløb, der svarer til forskellen mellem de beløb, der i henhold til den anfægtede forordning fastsattes for perioden 1. marts — 31. august 1986, og de beløb, der i henhold til den førnævnte forordning fastsattes for produktionsåret 1986/1987; herved tilgodeses både interesserne hos de erhvervsdrivende i Spanien og i De Ti. Kommissionen vil herved varetage de opgaver, som tiltrædelsesakten og Rådets grundforordning har henlagt til den på dette område, samtidig med, at den overholder påbudet i EØF-Traktatens artikel 176, stk. 1.

23. Jeg foreslår herefter, at:

— Kommissionens forordning nr. 648/86, som ændret ved forordning nr. 969/86, annulleres, for så vidt som den fastsætter reguleringsbeløbene for visse vine med oprindelsesbetegnelse fra Spanien, og at

— Kommissionen betaler sagens omkostninger.

13 — EFT L 249, s. 27.